

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Асеновград, 24.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – АСЕНОВГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Иван Д. Бедачев

при участието на секретаря Ася Р. Иванова
като разгледа докладваното от Иван Д. Бедачев Административно
наказателно дело № 20225310200204 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С електронен фиш серия К № 4848239 на ОДМВР Пловдив на Б.А. А. ЕГН: *****,
с постоянен адрес: *** на основание чл. 189 ал. 4, във вр. чл. 182 ал.1 т. 2 от ЗДвП е
наложено административно наказание - глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21 ал.1
от ЗДвП.

Недоволна от електронния фиш е останала Б.А. А. /понастоящем с фамилия О./ и е
депозирала жалба срещу него пред съда в законоустановения срок, в която излага конкретни
доводи за отмяната му. В жалбата и в писмено становище чрез пълномощника – адв. Р., се
излага становище за неправилност и незаконосъобразност на ЕФ, навеждат се твърдения за
съществени нарушения на процесуалните правила в процедурата по установяване на
нарушението и издаването му, както и се твърди и неправилно приложения на материалния
закон. Искането към съда е за пълната му отмяна.

Въззиваемата страна – ОД на МВР Пловдив, редовно призована не изпраща представител,
но чрез пълномощника си – гл. юрисконсулт Пенкова взема отношение по жалбата чрез
писмено становище, като моли за потвърждаване на ЕФ като правилен и законосъобразен.

Жалбата е подадена от активно легитимиран процесуален субект и в законоустановения в
чл.189 ал. 8 от ЗДвП срок, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е
НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът на база на събраните доказателства намери за установена следната фактическа
обстановка:

На 27.04.2021 г., в 08.39 часа, в гр. Асеновград, на бул. „България“ до № 113, посока на движение на контролираните МПС от север към юг, било фиксирано нарушение за скорост с автоматизирано техническо средство TFR-1M № 566, монтирано в служебен автомобил. В контролирания участък действало общото ограничение на скоростта от 50 км./ч. за движение в населено място. В 08.39 часа системата заснела лек автомобил „Мерцедес ЦЛК 240“ с рег. № ***, да се движи със скорост от 61 км/ч. при разрешената за участъка 50 км/ч. Последвало издаване на процесния електронен фиш срещу Б.А. А., в качеството и на собственик на автомобила, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП, с който на основание чл.182 ал. 1 т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 50 лв.

Съдът намира, че при констатиране на нарушението и издаване на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, представляващи основание за отмяна.

От анализа на доказателствата се установява, че извършването на нарушението е установено по несъмнен начин и действително на датата и мястото, отразени в електронния фиш, описаният в него лек автомобил е извършвал движение с превишена скорост и е извършено нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП. Това обстоятелство е било установено и надлежно заснето със съответно техническо средство- мобилна система за видеоконтрол TFR - 1M № 566, за което средство е издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване при БИМ, приложено по делото и валидно към датата на нарушението. Същото е преминало на първоначална и последваща метрологична проверка, което се удостоверява с приложените протоколи за проверка.

Мястото и времето на нарушението са отразени по надлежния ред и достатъчно подробно в електронния фиш, за да стане ясно на наказаното лице за какво именно нарушение му се налага санкцията.

От приложения снимков материал се вижда, че е отчетена по-висока скорост на движение, а именно 64 км/ч., след отчетен толеранс от минус 3% е определена скорост от 61 км/час, която именно е отразена във фиша, както и изчисленото на тази база превишение. В тази връзка в същия са намалени в полза на водача наказуемата скорост и наказуемото превишение.

Правилно е определен и субектът на административно-наказателната отговорност. Електронният фиш е издаден срещу Б.А. А.. Процесното МПС е регистрирано на нейно име и същата е отразена в информационната системата на ОДМВР-Пловдив, като негов собственик. При това положение е спазено изискването на чл. 189 ал.5 от ЗДвП ЕФ да се връчи именно на лицето по чл. 188 ал.2 от ЗДвП, т.е. на собственика на автомобила, каквато е жалбоподателката А.. Същата е можела, ако е имала основание да посочи с декларацията лицето, на което е предоставила управлението на моторното превозно средство. Същата обаче не се е възползвала от процедурата по чл. 189 ал.5 от ЗДвП, да оспори факта, че тя е управлявала автомобила и авторството си в извършването на нарушението, като в 14-дневен срок от получаването му предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство,

следователно правилно съгласно чл. 189 ал.4 от ЗДвП ЕФ е издаден именно срещу нея.

Правилно е приложена в случая процедурата по чл. 189 ал.4 от ЗДвП и за констатираното нарушение е издаден електронен фиш. Съобразно, правилото на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че за нарушения, за които е предвидена глоба до 50 лева не било допустимо да се издава електронен фиш, тъй като действала забрана по чл. 39 ал.4 от ЗАНН, откъдето се аргументира и тезата, че е налице съществено нарушение на административно-производствените правила. Същото е резултат на погрешно интерпретиране на смисъла и съдържанието на посочената разпоредба. Същата не е императивна, а диспозитивна и на практика допълнително регламентира възможността за санкциониране на нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, като въвежда възможност на овластените контролни органи да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш. Именно такава е специална процедура по отношение на нарушенията за скорост предвидена в закон – в чл. 184 ал.4 от ЗДвП. Цитираната в жалбата практика на някои състави на Административен съд – Пловдив не е константна, а е изолирана от доминиращата съдебна практика на останалите Районни и Административни съдилища в страната, която е точно в обратния смисъл, като при въззивния и касационния контрол масово се потвърждават издадените електронни фишове за нарушения за скорост с наложена глоба от 50 лева. Очевидно е въпрос на време и еволюция на юридическите възгледи, за да бъде същата преодоляна. Тезата, че нарушенията за скорост, за което е предвидена глоба до 50 лева следва да се санкционират единствено с хартиен фиш, издаван на място по процедурата по чл. 39 ал.2 от ЗАНН показва практическо неразбиране изобщо на начина, по който в реалността се използват АТСС и системата, по която чрез тях се установява и санкционира нарушението.

Юридическите и практическите аргументи за принципна неприменимост на процедурата по чл. 39 ал.2 от ЗАНН при санкционирането на нарушенията за скорост, когато те са установени с АТСС, какъвто е и процесния случай са следните.

Съгласно чл. 39 ал.2 от ЗАНН за маловажни случаи на административни нарушения, установени при извършването им, когато това е предвидено в закон или указ, овластените контролни органи могат да налагат на местонарушението глоби в размер от 10 до 50 лв. За наложената глоба се издава фиш, който съдържа данни за самоличността на контролния орган и на нарушителя, мястото и времето на нарушението, нарушените разпоредби и размера на глобата. Фишът се подписва от контролния орган и от нарушителя, че е съгласен да плати глобата, и се изпраща на финансовия орган на съответната общинска администрация за изпълнение. На нарушителя се дава препис, за да може да заплати доброволно глобата.

На първо място в случая от една страна не се касае за „маловажен случай“ на

административно нарушение, а за типичен случай на нарушение от съответния вид. За да е налице маловажен случай за конкретното нарушение преценката се извършва винаги на базата на легалната дефиниция в ЗАНН - § 1. (1), т.4., според която "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Т.е. преценката следва да е конкретна за всеки отделен случай на базата на горните критерии и след съпоставяне на степента на обществена опасност на типичните случаи на нарушение от съответния вид. Абсурдно е да се приеме, че всички случаи на нарушения за скорост по чл. 182 ал.1 т.2 от ЗДвП - с предвидена глоба 50 лв. за превишаване от 11 до 20 km/h са маловажни случаи. Ако доведем докрай това разбиране, то нарушението по чл. 182 ал.1 т.1 от ЗДвП с предвидена глоба от 20 лева, изобщо пък не трябва да съществува.

На второ място необжалваемия минимум посочен в препратката към чл. 39 ал. 2 от ЗАНН е 10 лв., а не 50 лв. за да е приложима изобщо тази разпоредба. В аспекта на предвидените санкции за нарушенията за скорост предвидени в чл. 182 от ЗДвП, където по принцип най-ниското наказание е глоба в размер на 20 лв., то е очевидно, че волята на законодателя е била по принцип всички нарушения за скорост установени с технически средства /с изключение на най-тежките за които е предвидено и наказание „Лишаване от права“/, да се санкционират по процедурата на чл. 189 ал.4 от ЗДвП. Възприемането на обратното схващане противоречи на смисъла на цялата законодателна уредба, уреждаща възможността за санкциониране на нарушенията чрез електронен фиш и изобщо на цялата идея за прагматизъм и опростяване на процедурата. Няма никаква правна логика и очевидно не такъв е смисълът на закона, за по-тежките случаи на административни нарушения за скорост, за които е предвидена санкция над 50 лв. с изключение на тези за които е предвидено и кумулативно наказание лишаване от права да е приложима специалната процедура на установяване и фиксиране на нарушението с АТСС и съответно санкциониране с ЕФ, а за по-леките да следва да се проведе по-тежката административна процедура чрез спиране на нарушителя, издаване на фиш на място, ако възрази съставяне на АУАН, възражения и доказване на нарушението по общия ред и провеждане на първата фаза на пълно административно-наказателно производство и евентуално издаване на НП. Т.е. за най-леките нарушения да е приложим потенциално само общия ред, така както е за най-тежките нарушения.

На трето място чл. 39 ал.2 от ЗАНН е приложим само за наистина маловажни нарушения, които лично физически могат да бъдат констатирани от контролните органи, като например неправилно паркиране, неправилно пресичане на пешеходец и др. подобни, но е принципно несъвместима с нарушенията за скорост, установени и заснети с АТСС. Това е така, защото същата изисква нарушението да е установено при извършването му и глобата да се наложи на място, респ. фиша да се състави и връчи на нарушителя на мястото на извършване на нарушението. За запознатия с реда на използване на АТСС за установяване на нарушения за

скорост е ясно, че това на практика е невъзможно. За да се състави фиш на място трябва да се спре нарушителят на мястото на извършване на нарушението, да му се предяви клипа, а точния час на нарушението да се отрази във фиша. АТСС обаче работят в автоматичен режим, при който служителят след като извърши първоначалните настройки включва уреда и поставя началото на автоматизирания контрол. Същият не може да прекъсва инцидентно автоматизирания процес на заснемане и да се намесва в работата му. АТСС заснема статични или динамични изображения с данни за установените нарушения и след това на тяхна база се издават електронни фишове чрез използване на АИС. При тази специфика на АТСС практически не е възможно на място служителят да установи нарушението, нито да прецени дали то представлява маловажен случай, защото за всяко нарушение трябва да спре работата на АТСС и да се опита и да спре нарушителя. За нарушенията, заснети от стационарни АТСС, пък това е още по-малко възможно защото там изобщо не присъства контролен орган, който да спре нарушителя и да състави фиша. Т.е. ако се приеме, че нарушенията за скорост с глоба до 50 лева се санкционират само по реда на чл. 39 ал. 2 от ЗАНН, а не по чл. 39 ал.4 и чл. 189 ал.4 от ЗДвП с издаване на ЕФ, това означава, че с АТСС изобщо не могат да се установяват и заснемат нарушения по чл. 182 ал.1 т.1 и т. 2 от ЗДвП, защото АТСС работят като издават именно ЕФ. Доведено докрай това разбиране пък води до абсурда, че тези нарушения могат да се установяват само с обикновен радар, /каквото вече на практика не се използва/ работещ на ръчен режим, или по някакъв неизвестен начин, при който контролният орган констатира нарушението, спира нарушителя, предявява му засечената скорост и съставя на място фиш, за да може изобщо да се приложи процедурата по чл. 39 ал.2 от ЗАНН, което пък изобщо противоречи на цялата законодателна уредба, свързана със съвременния контрол на скоростните режими и установените на Наредба № 8121з-532 начини за установяване на нарушенията чрез АТСС.

На четвърто място, нормата на чл. 39 ал.2 от ЗАНН предвижда потенциална възможност за контролните органи, тъй като в нея е казано, че те могат да налагат на място глоба с фиш. Тази формулировка на текста и използването на глагола „МОГАТ“ показва, че същата не е задължителна, а може да се приложи в подходящите случаи посочени по –горе. Както се обоснова по–горе обаче, това е допустимо за маловажни нарушения от различни видове, но не и за нарушенията за скорост защото това е практически и технически невъзможно , защото те мога да се установят само с АТСС. Именно за това е предвидена възможността по чл. 39 ал.4 от ЗАНН за нарушения установени и заснети с техническо средство или система / каквито са всички нарушения за скорост без изключение, тъй като друг способ не съществува/ ,когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи да налагат глоби в размер над 10 лева за което се издава електронен фиш. Тази процедура е предвидена и в специалния закон за движението по пътищата , част от уредбата на който са и допустимите скоростни режим и начините за техния контрол именно чрез АТСС и ЕФ. При наличието на специална процедура по чл. 189 ал.4 от ЗДвП,която е по рафинирана и с по-голяма степен на достоверност установява и заснема нарушението в автоматичен режим и съответно с по–голяма степен на достоверност и гаранции за правата на нарушителя доказва и авторството и вината му в извършването на нарушението, да се отменя ЕФ при

надлежно установено нарушение и доказано авторство и вина на нарушителя в извършването му, чрез специално предвидения способ по чл. 189 ал.4 от ЗДвП, само защото не е приложена незадължителна процедура по чл. 39 ал.2 от ЗАНН, която е и практически неприложима в случая, дерогира принципа на справедливост и законност при наказването на административните нарушения. Така се създава несигурност в правния мир и се стимулират водачите да извършват нарушения. След като движейки се с до 20 км. превишаване, ЕФ ще бъдат отменени, а на практика друг начин за санкциониране освен по реда на чл. 39 ал.4 от ЗАНН, респ. 189 ал.4 от ЗДвП е неприложим, се изменя и смисъла на закона за допустимото ограничение на скоростта. Нещо повече, при обжалване на ЕФ до 50 лева, контролният орган, който правилно е санкционирал нарушението с издаване на електронен фиш, /тъй като на практика няма друг приложим и възможен начин, специално при нарушенията за скорост/ бива осъден и да заплати 600 лева разноски за въззивна и касационна инстанция. Това създава чувство за безнаказаност у водачите нарушители и стимулира същите към извършване на нарушения. Затова Административен съд- Пловдив като касационна инстанция следва компетентно да обсъди този въпрос и да синхронизира и уеднакви практиката си. Ако ли пък не, нека да изложи логични мотиви защо приема, че всички извършени нарушения за скорост по чл. 182 ал.1 т.1 и т.2 от ЗДвП представляват „маловажен случай“ и да укаже как изобщо на практика да се санкционират тези нарушения, защото при сега действащата система на контрол, освен с АТСС няма как тези нарушения да бъдат санкционирани, а АТСС съгласно изискванията на закона функционират чрез издаването в крайна сметка на електронни фишове.

И отново за яснота съдът ще синтезира горните съображения, обосноваващи принципна невъзможност за приложението на чл. 39 ал.2 от ЗАНН при нарушенията за скорост. Нарушенията на скоростните режими могат да бъдат установени само с техническо средство и по никакъв друг начин. Техническите средства могат да бъдат обикновени радары, които работят на ръчен режим и АТСС, чийто ред и приложно поле специално за нарушенията за скорост са уредени в ЗДвП и Наредбата и които работят на автоматичен режим. Според наличната законодателна уредба и реалностите в страната всички нарушения за скорост, включително и тези с предвидени глоби от 20 и от 50 лева в България на практика вече се установяват преимуществено с АТСС, някои от които са стационарни и при които изобщо не присъства контролен орган. Всички АТСС автоматично заснемат установените нарушения. За установените от АТСС нарушения се издават ЕФ, чрез използване на автоматизирана и централизирана информационна система. Не съществува друг начин за санкциониране на установени и заснети с АТСС нарушения, освен за тези за които е предвидено и наказание лишаване от права, освен с ЕФ, тъй като те работят по този начин. При използване на АТСС член 39 ал. 2 от ЗАНН е обективно и практически неприложим, тъй като чрез АТСС не може да се констатира на място нарушението, /понякога изобщо не присъства и контролен орган и не това е смисъла на автоматизираното заснемане/, не може веднага да се прецени дали то е маловажен случай, нито да се индивидуализира конкретното нарушение като параметри и час на извършване, респ. да се спре нарушителят

и да му се състави фиш на място. Предвиден е изрично специален ред за санкциониране на установените с АТСС нарушения в чл. 39 ал.4 от ЗАНН и това става чрез издаване на ЕФ. Поддържането на тезата за задължително процедиране по реда на чл. 39 ал. 2 от ЗАНН води до юридическия абсурд, че всички заснети и установени с надлежното АТСС нарушения с глоби от 20 и от 50 лева изобщо не подлежат на санкциониране, а водачите-нарушители при надлежно установени и заснети нарушения чрез специално уредения способ по чл. 39 ал.4 от ЗАНН, респ. чл. 189 ал.4 от ЗДвП, биват не само освобождавани от отговорност при отмяна на ЕФ, но и биват стимулирани с присъждането на разноски при въззивното и касационното обжалване.

При горните съображения и с оглед конкретиката на настоящия случай, съдът намира, че напълно правилно е приложен изрично предвидения способ по чл. 189 ал.4 от ЗДвП,/ който е и единствено възможен /, като за констатираното нарушение е издаден именно електронен фиш и при обосноваването по-горе абсолютна неприложимост на чл. 39 ал.2 от ЗАНН за този вид нарушения.

Спазено е изискването за задължително съдържание на Електронният фиш по чл. 189 ал.4 от ЗДвП, тъй като той съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката за доброволното ѝ заплащане.

Доказателствата съотнесени към конкретиката на настоящия случай, налагат извод за законосъобразност на процесния електронен фиш. Електронният фиш съдържа предвидените от закона реквизити, като на констатираното превишение на скоростта е дадена правилната правна квалификация. В случая е налице нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, като в електронния фиш са описани всички негови съставомерни признаци в изискуемия от закона обем. Нарушението е безспорно установено от приложения снимков материал от техническо средство, както и от събраните и проверени по делото писмените доказателства. Видно от представеното копие от протокол за проверка, техническото средство отговаря на метрологичните изисквания. Спазени са и изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., като по делото е наличен коректно попълнен протокол за използването на техническото средство по чл.10 от Наредбата. В случая не е необходимо прилагането на снимка на разположението на уреда - техническото средство установило нарушението, защото по правилото на чл. 10 ал.3 от Наредбата такава се прилага само при работа с временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства, а в случая техническото средство е било монтирано в служебен автомобил.

По отношение на наложената глоба в размер 50 лв. съдът намира, че АНО правилно е посочил размера. Посочената санкционна разпоредба 182 ал.1 т.2 от ЗДвП, към която правилно е съотнесено описаното нарушение предвижда глоба за превишаване на скоростта в населено място от 11 до 20 km/h – в абсолютно определен размер от 50 лв. Като е

наложил глобата в законоустановения размер при надлежно доказано и извършено от жалбоподателя нарушение АНО правилно е приложил закона.

По отношение на разноските. Съгласно чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на такива. Въпросът за възлагането на разноските в административно наказателния процес обаче е изрично уреден в чл. 63, ал.3 ЗАНН, а именно по реда на АПК. В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отхвърли оспорването, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. С оглед изхода на делото и по силата на това правило, разноски следва да се присъдят само на въззиваемата страна. Същата претендира възлагането на разноски за юрисконсултско възнаграждение без да се сочи техния размер. На основание чл. 63 ал.5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът намира, че такива следва да бъдат определени в размер на 100 лева, което е в средния размер на предвидения в Наредбата диапазон. Въззиваемата страна се е представлявала от юрисконсулт, който е представил писмено становище, а делото е със средна сложност за съответната категория дела. За коректност следва да се каже, че при същите условия жалбоподателят претендира разноски в размер на 380 лв.

Поради изложените съображения и на основание чл.63 ал.1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш серия К № 4848239 на ОДМВР -Пловдив, с който на Б.А. А. /О./ ЕГН: *****, с постоянен адрес: *** на основание чл. 189 ал. 4, във вр. чл. 182 ал.1 т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание - глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21 ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Б.А. А. /О./ ЕГН: ***** да заплати на ОДМВР- Пловдив сумата от 100 лв., представляваща направени разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 –дневен срок от съобщаването му на страните, пред Административен съд- Пловдив по реда на глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Асеновград: _____